

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

15 Nov. 1913

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 22. Årg. 31

Ett förtrampat folk.

Av Martin Westling.

På den i april månad förra året i Tuskegee, Alabama, Förenta Staterna, hållna konferensen i negerfrågan sade en av de närvarande negerbiskoparna på tal om Afrika och den kristna missionen där, att den vita rasen borde betrakta det som en naturlig plikt att bedriva en kraftig evangelisk mission i Afrika för att i någon mån gottgöra, vad den förbrutit sig mot den svarta rasen, »ty», sade han, »intet folk har så förtrampats och misshandlats av de vita som Afrikas folk.»

Den gamle vithårige negern hade tvivelsutan alldeles rätt i detta sitt påstående. Världshistorien känner ej något hemskare brott, som människor begått mot människor, än den vita rasens skamliga behandling av de svarta i slaveriet och slavhandeln. Nog voro hedningarnes förföljelser mot de kristna i de första århundradena upprörande och likaså den katolska kyrkans förföljelser mot de evangeliska kristna längre fram i tiden. Nog ha gräsliga grymheter förövats under de långa och många krigen i Europa och av spanjorer

och portugiser i Amerika vid underkuvandet av folken där efter världsdelens upptäckande. Men intet av allt detta kan mäta sig med de namnlösa lidanden, som Europas folk under århundraden tillfogat folken i en hel världsdel. Stora flottor av slavskepp hemsökte Afrikas kuster, och slavjägare trängde djupt in i landet och fångade med list och våld män, kvinnor och barn och förde dem till kusterna, där de stuvades in i de för slavtransport särskilt inredda skeppen eller, i väntan på dessa, i stora kasärner, där de förskräckligaste scener utspelades. Slavhandlarna köpte människorna för tyg, glaspärlor, gamla bössor, krut, salt, spritdrycker m. m., och när de sedan sålde dem, betingade de sig ett mycket högt pris, vadan de på sin skamliga handel tjänade mycket pengar, även om ibland halva skeppslasten slavar dogo under sjöresan och måste kastas i havet. Den var ohygglig denna handel med människor — människor, hos vilka ock funnos möjligheter till utveckling och andlig förädling, ehuru

de stodo på en låg ståndpunkt i jämförelse med förtryckarne.

Ett av de ledsammaste momenten i slaveriets så sorgliga historia är, att den katolska kyrkan, tvärtemot vad man hade kunnat vänta, med sin välsignelse gynnade denna djävulska trafik.

Det var huvudsakligen England, Holland, Frankrike, Spanien och Portugal, som bedrevo slavhandel för att skaffa sina kolonier billig arbetskraft. Och det beräknas, att under den tid, då slavhandeln florerade som värst, d. v. s. på 16-, 17- och 1800-talen, utskeppades från Afrika årligen omkring 250 tusen människor till livslångt slaveri i skilda trakter av världen. Och denna siffra är säkert ej för högt tilltagen. Vilka lidanden, vilka kval, vilken jämmer kan man ej skönja bakom denna siffra, och dock är det omöjligt att fatta eländet i hela dess förskräckliga vidd!

Det var först efter stora ansträngningar, som behjärtade män i England, inseende både grymheten och ovärdigheten i slavhandeln, lyckades få den stävjad genom lagstiftning. Och det dröjde så länge som till 1860-talet, innan slavarerna i Nord-Amerika frigjordes, vilket dock icke kunde ske utan genom ett blodigt inbördeskrig. Men även långt senare hava i en del besittningar förekommit slaveri.

Det är emellertid icke endast under den nu nämnda formen av slavhandel och slaveri, som de europeiska folken försyndat sig mot de afrikanska, utan även på andra sätt. Köpmän i de kristna länderna hava icke dragit sig för att översvämma de afrikanska kusterna med spritdrycker, vilka där liksom annorstädes utfört sin hemska

mission. Andra européer, som rest till Afrika »i civilisationens intresse», hava icke betraktat det under sin värdighet att i moraliskt avseende leva t. o. m. sämre än hedningarne, vilka de lärt sådana styggelser, som de — ehuru hedningar — aldrig förr haft kändedom om. Och vad de europeiska staterna beträffar, så ha många av dem med den starkes tvivelaktiga rätt underlagt sig det ena afrikanska väldet efter det andra, så att det nu återstår endast *ett* fullt självständigt rike, det abessinska. Och att dessa erövringar kostat mycket blod och i många fall givit de underkuvade folken mycket svårläkta sår, är ej svårt att förstå. Man tänke endast på boernas framfart i Syd-Afrika och deras omänskliga behandling av den svarta befolkningen där, tyskarnas blodiga strider med stammarna i sydväst samt Kongofristatens tyranniserande av folket i de centrala delarne av den stora kontinenten. Vad det senare beträffar, har det med skäl benämnts senare tiders största skamfläck på civilisationen. Långt efter slavhandelns upphörande och i en tid, som mer än någon föregående kännetecknas av humanitära strävanden, tilläts en regering att på det skamlösaste behandla ett afrikanskt folk, som genom en storartad upptäcktsfärd så sent som 1878 blev känt för den övriga världen, och som blev tillerkänt beskydd av så gott som alla europeiska makter. Såsom det i slavhandeln var vinstbegäret, som var det drivande motivet, så har det ock varit här, och detta utgör en både sann och hemsk illustration till sanningen av apostelns ord, att girigheten är roten till allt ont.

Det är ju glädjande, att det nu är slut med de grövsta och värsta missförhållandena och att personliga utslag av grymhet bestraffas efter förtjänst, men man skall därför ej tro, att allt är väl ställt. Afrikas folk äro ju ännu i stort sett försjunkna i djup okunnighet, och därför förstå de ej såsom önskligt vore att tillgodogöra sig de mänskliga rättigheter, som av regeringarne givits dem. Kommer så därtill, att de, som skulle skipa lag och rätt, oftast äro obekanta med folkens språk, seder och bruk och därför vid slitande av rättstvister uteslutande beroende av infödda tolkar, som ej taga det så noga vare sig med översättningen eller rättvisan, så kan man lätt ana, huru det blir med rättsskipningen. Godtycke och mannamån hjälpa också till att undertrycka rättvisan. Det hände för ej så länge sedan i närheten av en av våra stationer i Belgiska Kongo, att en inföding hade anmält en annan, en hövding, för någon orätt. Den vite, som skulle döma i tvisten, lyssnade endast till hövdingen och hans vittnen och frågade alls icke efter karendens vittnesmål utan befallde helt kort och gott, att denne senare skulle piskas, vilket ock genast skedde. Dessa hövdingar, som skola indriva skatten och skipa rätt i mindre mål, äro ofta riktiga skurkar, som hållas om ryggen av de vita. Det är ej alls ovanligt, att de kräva ut skatt av skattefria personer och så stoppa den i egen ficka.

Eller säga de till dessa, att de skola slippa betala skatt, om de till hövdingen skänka en höna, ett stycke tyg eller dylikt. Och okunniga, som de i de flesta fall äro om lagarna, lämna de det begärda.

Det påpekade torde vara nog för att visa sanningen av de i början citerade orden. Och de som sett eländet på nära håll, de som mött de sammanbedjade slavarna, som med slag och sparkar drivits framåt, de som sett, huru man för snöd vinnings skull pinat livet ur männen och kastat deras hustrur och barn i fängelse — de som sett detta eller annat förtryck, som de svarta varit utsatta för, de kunna icke blott icke säga som en del ytliga betraktare, att negern lever ett lyckligt och fritt naturliv, utan de måste instämma i den gamle afrikamissionären d:r Krapfs ord: »Slaveriets elände, de vilda krigen och förstörelsen hava fyllt deras lidandes mått. Afrika är den världsdela, som mest fallit i rövarhänder och mot vilken vi kristna skulle öva barmhärtighet.»

Ja, dessa folk äro i sanning värda vårt varmaste deltagande, och likt barmhärtiga samariter böra vi förbarma oss över dem och framförallt genom att giva dem evangelium höja dem ur deras djupa förnedring.

Vad Sveriges missionsfolk gjort för Afrikas väl, skall visas i en följande artikel.

Resultatet av offerveckan. | Ännu är det naturligtvis för tidigt att kunna säga något om resultatet av offerveckan. Gåvomedlen hålla som bäst på att inflyta, och det är under stor tacksamhet till Gud, vi mottaga de åt missionens Herre helgade offren. Gåvorna behövas så väl, ty behoven äro stora och ökas allt jämt, i samma mån som arbetet utvidgas. Men Herren förser. Det är hans sak, det gäller, och vi få med glädje se, hur han för sitt verk framåt och ger vad som behöves.

* * *

Hemkomna missionärer. | Lördagen den 1 november ankommo till Stockholm från Kongo missionär *Teofil Ceder med fru*. I deras sällskap var också fru *Selma Ekström* med sin lilla dotter, men hon stannade tills vidare i Katrineholm. Missionär Ceder har, såsom våra läsare veta, tillbragt största delen av denna period i Brazzaville, Franska Kongo, där han varit sysselsatt med uppförandet av Svenska Missionsförbundets transportstation i denna stad. Innan missionär Ceder reste ut denna gång, vistades han en tid vid Tandläkare-Institutet i Stockholm, där han erhöi en kortare utbildning i tandläkarekonsten. Detta har visat sig vara till en ofantligt stor nytta, i det han därigenom satts i stånd att med tandvård biträda dels våra egna missionärer dels och andra personer, som varit i behov av hans hjälp. Missionär Ceder kommer nu att under sin vistelse i hemlandet vid Tandläkare-Institutet fortsätta sin utbildning.

Fru Ekström, som icke varit i Kongo mer än omkring ett och ett halvt år denna period, måste resa hem på grund av att hennes lilla flicka, som är något

mer än ett halvt år gammal, är klen och måste komma under läkarevård.

* * *

Missionär Orests silverbröllop. | Söndagen den 26 oktober firade vår missionär C. O. Orest i Sunderland och hans fru sitt silverbröllop. Dagen högtidlighölls genom en trevlig fest, som hölls dels i läsrummet, dels i Sjömanskyrkan, vilka lokaler voro smakfullt dekorerade med blommor och flaggor. Vid festen voro ett stort antal sjömän samt i Sunderland bosatta svenska och norska vänner närvarande. Som minnesgåva överlämnades från sjömännen till silverbrudparet en vacker teservis av äkta silver, såsom en erkänsla av makarnes 25-åriga verksamhet bland sjömän på skilda platser. Från i Sunderland bosatta svenskar erhöi ock makarne Orest åtskilliga minnesgåvor.

Bland de närvarande märktes särskilt missionär och fru Engvall, vilka för 25 år sedan voro med på makarne Orests bröllop i Fredrikshamn i Finland. De båda missionärerna ha sedan dess ständigt varit mer eller mindre i beröring med varandra och flera gånger varit medarbetare på olika platser, nu senast här i norra England.

Må Gud välsigna det ännu mycket livskraftiga silverbrudparet och giva dem nåd att i många år få fortsätta sin verksamhet bland havets söner!

* * *

Missionshandboken. | Missionshandbok med Almanack för 1914, utgiven av Svenska Missionsförbundets Expedition, har utkommit.

Uppställning och innehåll är i huvudsak lika de två föregående årgångarna. Dock har den förändringen vidtagits, att ett kalendarium med anteckningar för varje dag i året blivit infört, vilket vi hoppas skall göra boken dubbelt användbar. Naturligtvis äro också

uppgifterna från missionsfälten, från styrelser och komitéer m. m. upp till dato, så långt det varit möjligt.

För predikanter, ledare av ungdomsföreningar o. s. v. ävensom för varje annan man eller kvinna, som intresserar

sig för den kristna missionen, bör Missionshandbok med Almanack vara av oskattbart värde såsom uppslags- och anteckningsbok.

Boken rekvireras hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm C.

Från vår yttre mission.

Något att tänka på och behärta.

Det är jämnt 23 år den 25:te i denna månad, sedan Svenska Missionsförbundets representanter första gången gjorde sitt inträde i Central-Kina. På ett synnerligen nådefullt sätt har Herren under de gångna åren stått oss bi i arbetet, vakat över oss alla under de växlande situationerna och givit oss en underbar framgång över hela vårt vidsträckta fält. För allt detta äro vi av fullaste hjärta pliktiga att tacka honom.

Och dessa rader nedskriva vi för att väcka upp oss själva och alla våra trofasta missionsvänner landet runt till erkänsla om, vad som varit, och hur det *nu* är beträffande vår kinamission, på det att vi icke måtte förgäta den barmhärtige Gudens välgärningar mot oss. Låtom oss alla, då vi kasta några flyktiga blickar tillbaka på de gångna 23 årens arbete, böja oss djupt i ödmjukhet inför vår Gud och giva honom all äran! Ps. 115: 1.

Om Gud vill och vi leva, få vi efter två år fira vår kinamissions 25-årsjubileum. I England och Amerika så väl som i flera andra länder är det mycket vanligt, att olika missions-sällskap vid sådana högtidliga tillfällen göra extra och storartade insamlingar. Sådana insamlingar brukar man då

förbereda minst 2 år i förväg, på det att hela summan må vara klar vid jubileumshögtidligheten.

Jag är viss om, att ingen stöter sig på, om jag föreslår, att Svenska Missionsförbundets talrika vänner tänka på en extra insamling för vår kinamission till dess 25-årsjubileum. Såsom vi alla ha kännedom om, befinner sig Kina i en alldeles särskild kris. Det är ett uppvaknande och en nydaning på alla områden som aldrig tillförne. Ungdomen längtar efter undervisning och massorna efter evangelium. Vad Kina framförallt *nu* behöver, det är en livskraftig förkunnelse av Jesu Kristi evangelium. Och Guds församling i alla land måste vakna upp rätteligen för att i denna besökelsens tid utnyttja de stora möjligheterna i Kina, innan andra farliga krafter lägga beslag på det nyvaknande intresset.

Vi hade glädjen att i fjol höst få sända en grupp nya krafter till Kina. Även i år har förstärkning utsänts. Vi behöva därför vidga oss mera på det vidsträckta arbetsfältet. Att hoppa för många utländska arbetare på stationerna är icke klokt. Man måste av all kraft söka få de infödda att taga itu med arbetet. Att uppfostra infödda medhjälpare är därför av stor vikt. De utländska arbetskrafterna böra få utplanteras så vidsträckt som möjligt att leda, reglera, överse och ordna det hela.

Med utsändandet av nya krafter och de äldres återvändande till fältet är det därför nödigt att få *utvidga* arbetet på olika områden. Det är just också vad alla missions-sällskap, som

arbete i Kina, nu göra. Somliga sällskap samla väldiga penningesummor extra för utvidgandet av sitt arbete i Kina.

Vi hoppas, att då våra unga vänner i landet redan samlat till en huvudstation, det inte skall dröja länge, förr än vi få av andra extra medel bygga ännu en sådan såsom vi 1909 kunde göra i Kienli.

Om Gud vill, få vi nu också snart vår fullt utbildade kvinnliga medicine doktor till Kina. Det gläder oss *alla* storligen. Men då måste vi också ha ett sjukhus för de många elända, som skola behandlas. Därtill behöva vi även penningar. Jag antager, att den kvinnlige läkaren blir stationerad i Hwangchow. Och ett sjukhus där skulle bli mycket centralt för den delen av vårt fält.

Om det nu kunde befinnas lämpligt att få göra en extra insamling till 25-års-jubileet, så skulle vi säkert få nog till *alla* våra behov i fråga om utveckling. Och då Herren givit oss så mycket gott både andligen och lekamligen, varför skulle vi inte med glädje offra, medan vi ha tid?

På missionsresa den 7 nov. 1913.

Joh. Sköld.

Sjömansmissionen.

3 Sebastopol Terrace, Seaham Harbour den 27 okt. 1913.

Kära missionsvänner!

Herrens frid!

Även i år har jag haft den glädjen att få göra ett besök på omkring två månader hemma i Sverige. Detta besök avsåg ej vila, ty därav kände jag ej något särskilt behov, utan att få resa omkring bland missionsvännerna och tala om den kära missionssaken, vilket är av ej ringa betydelse för missionsintressets väckande och stärkande. Jag reste ganska vida omkring

och besökte över 30 platser; av dem nära tre fjärdedelar för första gången. Men ehuru jag således på flertalet av platserna var främling, blev jag överallt mycket hjärtligt mottagen, och vännerna glädde sig storligen över att få besök av en missionär, ja, på de flesta platserna klagade de över, att de så sällan få besök av missionärer. Jag har under de senare åren haft den tanken, att då vi nu äro så många missionärer, skulle vännerna lite varstans få besök av oss, så ofta de någonsin önskade för att inte säga ännu oftare. Så är emellertid ej förhållandet. På vissa platser jag besökte uppe i Värmland, hade de ej haft besök av någon missionär på många år, men likväl är intresset för missionen mycket stort. Så lämnade t. ex. en församling på ej fullt 200 medlemmar över 700 kr. förra året till yttre missionen och andra församlingar proportionsvis lika mycket. Detta är en mycket glädjande företeelse och tyder ingalunda på någon tillbakagång utan tvärtom. Må Gud välsigna sitt folk med samma offervillighet i fortsättningen!

Jag talade i regel om sjömansmissionen, och vännerna lyssnade med stort intresse och gävo i kollekterna, så att på ej fullt sex veckor steg det till omkring 600 kr. Det behöves också, ty då det gäller inkomster för denna mission, har ej influent på långt när, vad som behöfts. Men det beror nog egentligen på att vännerna ute i landet ej vetat så mycket om sjömansmissionen, och en sak man ej känner till intresserar man sig ej mycket för. En ändring har dock inträtt under de senare åren, och ju mera arbetet bland våra bröder på havet blir känt, ju större skall intresset bliva och i samma mån skola gävomedlen ökas.

För min del kände jag mig mycket uppmuntrad och stärkt genom umgänget med vännerna och det intresse de visade. På många ställen försäkrade de mig också, att de skulle med ännu varmare intresse och böner följa sjömansmissionen i fortsättningen.

Till sist skall jag bedja att få genom vår tidning sända missionens vänner på de olika platser jag besökte i Skåne, Småland, Värmland, Dalsland, Nerike, Dalarna o. s. v. ett varmt och hjärtligt tack för all den kärlek jag fick mottaga.

Bedjen för våra sjömän och för arbetet bland dem!

Tänken särskilt på sjömännen under den snart stundande julhögtiden, som så många tusen av dem få fira dels ute på havet, dels i främmande hamnar.

Hjärtliga hälsningar från vännerna Orests i Sunderland samt min hustru och mig.

Broderligen
C. J. Engvall.

Från utresande missionärer.

Londe den 4 oktober 1913.

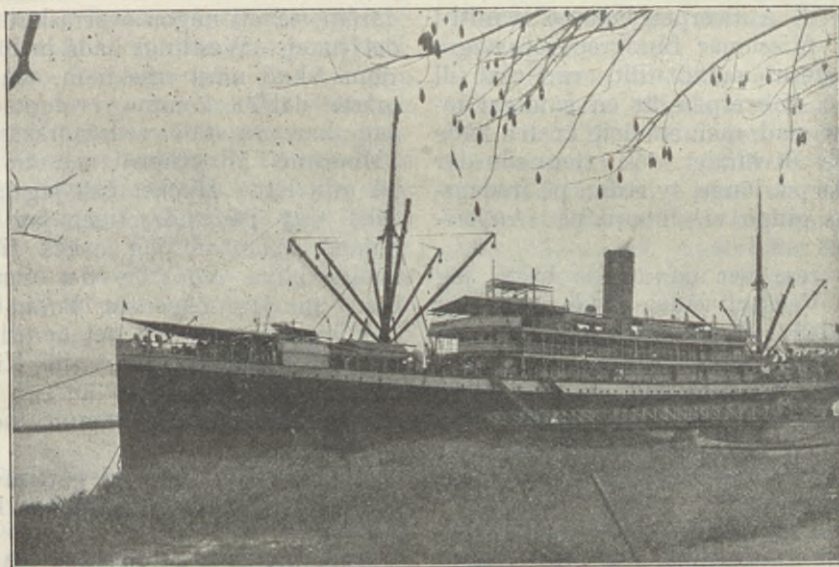
Kära missionsvännen!

Frid av Gud!

Så har återigen vår vilotid i älskat fosterland gått till ända. Det var dock

måttan stor hugsvalelse att veta dem vara i goda hem, älskade och omhuldade på allt sätt.

I Limhamn hade församlingen anordnat en avskedsfest för oss. Den blev dock på samma gång en välkomstfest, därigenom att missionär Jansson

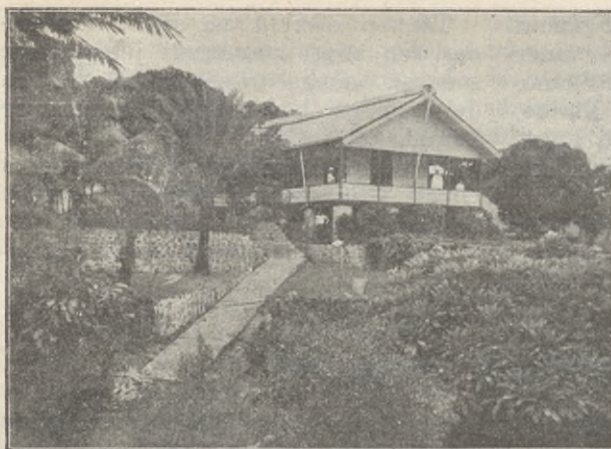

Antverpsbåten förankrad i Kongofloden utanför Londe station.

en skön tid. Gud ledde våra steg till en plats, där vi fingo verklig vila till kropp och själ och där vi kunde känna oss hemma. Så lärde vi också känna vänner där, som togo hand om våra små flickor, och i avskedets bittra ögonblick skänkte det oss en över-

med fru, som helt oförmodat hemkommit från Kongo, anlande.

Vid vår avresa från Malmö voro en del vänner nere för att säga oss farväl. Likaså i Trälleborg. De viftande näsdukarna ville liksom säga oss, att fastän våra vänner ej kunde följa oss

Boningshuset vid Londe sett från Kongofloden.

längre än till stranden, kunde vi dock vara förvissade om, att de med sitt intresse och sina böner följde oss.

Vi stannade i Berlin en och en halv dag. Till Antwerpen kommo vi mitt i natten. Missionär Lindgren, som några dagar förut anlant dit, var oss till mötes. Antwerpen är en gammal intressant stad, men smutsig är den både in- och utvändigt. Vi stannade där ej heller så länge, ty redan på fredagskvällen gingo vi ombord på »Anversville».

Vår resa var en av de bästa jag gjort. Vackert väder rådde nära nog hela tiden, och vår hytt var en av de bästa som fanns. Varmt och kvavt blev det ju i alla fall, då vi kommo ned till Dakar, men det var dock stor skillnad på temperaturen i vår hytt och i de hytter, som voro belägna över ångpannorna.

Vi voro 11 protestantiska missionärer ombord, tillhörande tre missionsällskap. Vi samlades varje morgon till

gemensam morgonbön, då vi läste Johannes' evangelium i ordningsföljd och samtalade över det lästa.

Katolikerna voro dock i majoritet, i det att ej mindre än 12 präster och 11 nunnor voro med. De förra fördrovo tiden med att dricka och spela kort, emellan det de läste sina böner. Det såg också ut, som om aktningen för dem ej var så särdeles stor. På mässan, de höllo, voro ej många med, och då vi passerade ekvatorn, togo några av passagerarne sig det området

före att ösa över ett par av dem några pytsar saltvatten.

Vi fingo denna gång stanna på Londe. Jag hade också före utresan hört något därom, så att någon överraskning blev det ju ej. Westlings hade ju för sjukdoms skull måst resa hem, och någon måste därför komma i deras ställe. Jag har nu fått redaktörskapet av »Minsamu Miyenge» och tryckeriet på min lott. Mycket har jag fått försöka mig på under tiden jag varit i Kongo, men att jag också till slut skulle bliva redaktör, det var dock mer, än jag någonsin kunnat ana. Jag hoppas dock, att det är tillfälligtvis. Min längtan står till Kingoyi, där jag tillbringat mer än sex år och där jag känner mig hemma med allt och alla.

Vi äro friska och vid gott mod och glädjas åt att få sätta in vår kraft i arbetet.

Kära hälsningar till alla från min hustru och mig.

Josef Ekstam.

Ett 30-års-jubileum.

Ett företag, som varit av stor betydelse för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet och icke minst för dess yttre mission, firar i denna

månad sitt 30-års jubileum. Vi mena den av alla Missionsförbundets vänner väl kända och högt uppskattade tidningen »Barnavännen». Genom sin stilla verk-

samhet under de gångna 30 åren har den bland Missionsförbundets söndagskolbarn utfört ett verk, vars fulla betydelse endast evigheten kan fullt klargöra, men vars goda frukter såväl Missionsförbundet i dess inre och yttre mission som ock hela vårt land får njuta. Barnavännen är i dessa högtidsdagar värd ett tacksamhetens erkännande även från denna tidning såsom organ för Missionsförbundets yttre mission, ty den har städse låtit sig angeläget vara att bland sina unga läsare sprida kunskap om och kärlek till den yttre missionen, och då särskilt den mission, som bedrives av Svenska Missionsförbundet.

I numret för den 16 november har Barnavännen en intressant redogörelse för utvecklingen under den gångna 30-årsperioden jämte fotografier av tidningens redaktörer och flere av medhjälparne. Provnumret utkom den 8 november år 1883 och mottogs med välvilja och förståelse av den kristliga tidningspressen, av troende folkskol-lärare och lärarinnor samt av söndagskolvänner i allmänhet. Första årets upplaga utgjorde 8,000 ex., andra året 12,000, tredje årets 16,000 och fjärde årets 20,000 ex. För närvarande utgår tidningen i över 50,000 ex. Den har alltså haft en ovanlig framgång. Såsom

redaktör har från början stått den bekante J. B. Gauffin i Uppsala. Under de fyra första åren delade han arbetet med numera fängelsedirektören P. Harling, och därefter har under hela tiden fru Anna Gauffin bistått sin man i arbetet. Bland medarbetarne märkas den varmhjärtade barnavännen Fredrik Engelke, professor David Nyvall, fruarna Augusta Lönnborg, Anna Preinitz och Elin Nordin m. fl. Flere av Svenska Missionsförbundets missionärer ha ock rätt flitigt bidragit med skildringar från missionsfälten i Kina, Kongo och Ost-Turkestan.

Som bekant utgives nu Barnavännen från Svenska Missionsförbundets förlag. År 1908 överlämnade nämligen herr och fru Gauffin tidningen som minnesgåva till Missionsförbundet, vilken gåva av Förbundets Styrelse och Generalkonferens mottogs med stor tacksamhet.

Må Herren allt fort välsigna Barnavännen, dess redaktion och medarbetare, och låta tidningen under kommande dagar som hittills få bland de tusentals barnen i hem och söndagskolor sprida ut »Guds kärleks solsken» samt väcka och underhålla kärleken till missionens heliga sak.

Missionsstudiekretsar.

Den nutida missionen är en av samtidens väldigaste företeelser såväl i religiöst som i kulturellt hänseende. Stora offer hava bringats av de kristna församlingarne, mycken hängivenhet och självupoffring intill döden för missionens sak har visats av missionärerna, stora ha också resultaten blivit. Hela folk ha ryckts upp ur lekamlig och andlig förnedring, okunnighetens och vidskepelsens mörker har skingrats av kunskapens ljus, och tusenden av kvalda hjärtan hava genom Jesu evangelium vunnit frid och lycka.

Detta framgångsrika och välsignelsebringande arbete växer oavbrutet. Världens dörrar öppnas för ärans konung, och allt kraftigare ljuder maningen att bereda Herrens väg bland folken. Den macedoniske mannens rop: »Kom hit över och hjälp oss!» höres mera bönfallande och ivrigt än någonsin förr. Skola den maningen och det ropet bli hörda på ett så tillfredsställande sätt, som sakens vikt kräver? Det är den stora frågan för dagen.

Om så skall kunna ske, är det tyd-

ligt, att vi måste ännu mera än förut lägga kraft i vår gärning och dessutom söka att intressera sådana, som av okunnighet eller likgiltighet stå utanför missionsarbetet. Ett av de medel, man tror sig ha funnit för åstadkommande av denna nödvändiga väckelse, är den moderna missionsstudierörelsen.

Denna rörelse, som började i Amerika för några år sedan och nu spritt sig till så gott som alla protestantiska länder, är byggd på pedagogiska principer och vill framför allt söka att nå de unga och hos dem väcka intresse för missionens sak.

Den studiemetod, som förordas, är den s. k. kretsmetoden. Ett antal personer bilda en studiekrets, välja en missionsbok, som skrivits särskilt för kretsstudium, och diskutera för varje gång, kretsen sammanträder, ett kapitel i den bok, som begagnas. För vidare upplysning om dessa kretsar och deras arbetssätt se *Handledning för missionsstudiekretsar* av undertecknad. Denna bok utgör n:o 4 av Svenska Missionsförbundets Ungdoms skriftserie och utgives på Svenska Missionsförbundets förlag. Dess pris är 25 öre.

Ett av de viktigaste villkoren för en framgångsrik studierörelse är lämpliga studieböcker. Bristen på sådana har varit den förnämsta orsaken till att vi i Sverige ännu ej kommit så långt i denna sak. Nu ha vi emellertid glädjen att kunna meddela en

ändring till det bättre. På Svenska Missionsförbundets förlag har i dagarna utkommit boken *Afrikas framtid* av Donald Fraser. Den är avsedd just för studiekretsar och kostar häft. 2: 25.

Vid bildandet av studiekretsar bör lämpligen tillgå så, att när antalet medlemmar i kretsen blivit bestämt, insändes rekvisition till Svenska Missionsförbundets Expedition på så många exemplar av boken, som det finnes medlemmar i kretsen. Varje kretsmedlem bör hava en egen bok. I rekvisitionen bör kretsledarens namn och adress uppgivas. Då registreras kretsen på Svenska Missionsförbundets Expedition och dessutom sändes studieprogram till varje bok samt »Hjälp för ledaren» gratis. Se för övrigt om denna sak den nyss nämnda broschyren »Handledning för missionsstudiekretsar» sid. 33.

Så vilja vi då i Herrens namn börja arbetet. Må missionsstudierörelsen få bli en kraftkälla till stärkande av missionsintresset inom vårt förbund och därigenom medelbart till uppväckande av detsamma hos hela vårt folk. Av de resultat, som vunnits i andra länder, synes vårt hopp i detta hänseende vila på goda grunder.

För Svenska Missionsförbundets
Ungdom

Axel Andersson.

Bland muhammedaner i Port Said.

Utan att ens den missionsintresserade allmänheten i Sverige haft någon vetskap därom, har i den betydelsefulla sjöstaden Port Said vid Suezkanalens mynning börjats och utvecklats en rätt betydande mission bland den muhammedanska befolkningen. Då vi tro, att det skall intressera våra missionsvänner att höra något närmare om denna verksamhet, vilja vi med till-

hjälp av de upplysningar, som vi erhållit direkt från Port Said, lämna en liten redogörelse för dess uppkomst och utveckling.

Med sin egen mäktiga hand ledde Herren fröknarna A. Eklund och Maria Eriksson till Port Said i slutet av nov. 1911. De hade förut arbetat bland araber, judar och européer i Bizerte i Tunis. Helt oberoende av varandra

hade de känt en inre kallelse till annat arbete mera direkt bland muhammedaner. Fröken Eriksson är syster till missionärerna fru Augusta Rydén och fru Anna Tjellström, vilka äro anställda i Svenska Missionsförbundets tjänst i Kina.

Om sina erfarenheter meddela de själva följande:

Strax vi kommo hit, hyrde vi några små rum, och under två veckors tid kunde vi endast bedja och invänta Herrens ledning. Då började våra muhammedanska grannar bedja oss öppna en skola för flickor, och så snart vi samtyckte därtill, sände de ut en man att annonsera skolan i staden. De skickade även bud till sina vänner och släktingar att sända flickor till vår skola. Här stodo vi nu inför en öppen dörr, och allt hade blivit ordnat av Herren själv.

Med fruktan och bävan började vi arbetet, men snart blev den mörka, trånga lokal, där vi bodde, otillräcklig, och den 15 mars 1912 flyttade vi till större rum. Vi kunde nu inreda tre klassrum, men då återstod endast ett användbart rum för vårt personliga bruk, emedan hyresvärden icke höll sitt löfte att låta oss få en liten lägenhet på andra botten. Detta enda privata rum blev nu vårt gemensamma sovrum, matrum, mottagningsrum etc. Vi bodde på denna plats fem månader.

Arbetet växte, många besökande kommo, vi hade ingen enskild plats för bön och vila, osunda gaser stego upp genom golvet ur ett dike och angrepo oss om och om igen. Till slut fick fröken Eklund tyfoidfieber, och det fanns ingen annan utväg till frisk luft och stillhet för henne, än att hon dagligen fördes ned till havsstranden i en droska och där placerades i en liggstol. Nu blev det en tvingande nödvändighet att fortast möjligt skaffa ny lägenhet. Vår Fader hade berett åt oss ett passande hus nära havet med tillräckliga rum för skolan och oss själva. Vi hade sett på detta hus, då vi flyttade första gången, men vågade

ej då taga ett så stort steg. Det innebar omkring 144 kr. i månatlig hyra. Men de allvarliga läxor, vi lärt i det andra huset, öppnade våra ögon och ledde oss att taga detta goda, luftiga hus i tro utan tvekan.

Våra utgifter växte ansevärt efter som arbetet utvidgades, och vi hade ingen, från vilken vi kunde vänta hjälp eller underhåll. Gud prövade vår tro många gånger. En afton hade vi endast 30 öre kvar, och vi visste ej, varifrån vi skulle få föda, men nästa morgon kom brevbäraren med ett rekommenderat brev.

Vid ett annat tillfälle hade vi ej nog penningar till hyrans betalande. Det var den 14:de, och den 15:de skulle hyran ut. Vi väntade hela dagen den 14:de. Med den sista posten den dagen kommo också två små postanvisningar från fullkomligt okända personer. Vi kunde betala hyran men hade endast några kronor kvar. Vi ropade åter till Gud, att han ej skulle tillåta, att vi nödgades låna penningar till mat.

Då kom en resande dam på besök till oss, och när hon sade farväl, lade hon 35 kronor i våra händer.

Vid ett annat tillfälle hade vi icke nog penningar till våra lärarinnors löner, och då flera dagar förflöto över den bestämda tiden och inga penningar kommo, blevo vi rådvilla.

Men vår fader hade ej glömt vårt behov. En dag, då vi gingo nedåt gatan, mötte vi en Herrens tjänare, som stannade och sade: »Jag var på väg till eder. Herren har uppmanat mig och min hustru att giva detta till hans verk», och han tog upp några guldmynt ur sin börs och gav dem till oss. Vid vår återkomst till hemmet hade vi glädjen att berätta för våra unga flickor, att Herren hade mött oss. Vi lära, att allt samverkar till vårt sanna bästa.

Vi hava mycken bönekamp för att kunna uppehålla arbetet. Det kräver omkring 720 kronor i månaden. Lönerna här i Egypten äro mycket höga. Lärare få från 27 till 54 kr. i må-

naden jämte kosten. Vi betala vår bibelkvinna 27 kr. och kosten.

Många tveka att sända någonting, emedan deras gåva synes dem så liten. Men det är de många små gåvorna, som »äro överflödande» genom många tacksägelser till Gud. Det är endast ett fåtal, som hava i sin makt att giva stora donationer.

Det är ej blott behovet av medel, vi få framlägga för vår Fader, utan också behovet av arbetare och andra ting. Så visste vi t. ex. ej, huru eller var vi skulle erhålla infödda lärarinnor och en bibelkvinna.

En dag kom det i våra tankar att fråga en ung man i en syrisk butik, om han visste om någon ung kvinna, som kunde undervisa i en skola. Han svarade, att han hade en kusin, vars man nyligen dött. Denna kusin var lärarinna, innan hon gifte sig, och troligen skulle hon nu bli glad att få arbeta i vår skola. Han förde henne till oss, och det blev så ordnat, att hon kunde börja arbetet med detsamma. Hon är ännu hos oss och är en mycket älsklig kvinna. Men vi voro dock i behov av flere lärarekrafter.

I mitten av oktober kommo vi i beröring med en dam, som förestod ett uppfostringshem för lärarinnor i Palestina. Herren lade på denna dams hjärta att inbjuda fröken Eklund till fjorton dagars vistelse i hennes hem. Fröken Eklund var mycket svag efter sin långa sjukdom, och jag kan ej uttrycka, vilken uppenbarelse av Guds kärlek denna oväntade hjälp från en okänd vän var. Likväl tvekade fröken Eklund att mottaga bjudningen, emedan resan var förenad med kostnader. Men dagen före båtens avgång emottog hon en växel, som sopade bort alla hennes betänkligheter och fyllde våra hjärtan med pris.

Under fröken Eklunds vistelse i Palestina förde Gud en lärarinna i hennes väg. Denna unga syriska flicka hade blivit utsedd att resa till Sudan men kunde ej för sin hälsas skull. Det blev i stället ordnat så, att hon

skulle komma till oss. Hon kom, och Herren har välsignat henne här. Strax före jul fick hon den helige Andes in-segel, att hon var född på nytt, och sedan dess har han fortsatt att verka sitt verk hos henne. Ja, Herren har besökt oss, och vi tacka honom för den mäktige ande, som rör sig bland lärarinnor och elever. Det har varit en begynnelse till syndabekännelse, och några hava begärt, att vi skulle bedja med dem. Kärlekens ande finnes i skolan, och detta är en stor sak, då man betänker, att alla eleverna äro muhammedaner, och att det dagliga elevantalet varierar mellan 130 och 140 stycken.

Vi äro, som sagt, i stort behov av flera lärarinnor, och här finnas öppna dörrar för flera bibelkvinnor. Vår bibelkvinna, Faraha, kom hit från Betlehem för att sköta hushållet åt fru Hope i Brittiska och Utländska Bibelsällskapets tjänst. Faraha hade arbetat såsom bibelkvinna tillsammans med en engelsk dam i byarne i Syrien men måst uppgiva det arbetet för sin klena hälsas skull. Därför hade hon tagit denna plats i Port Said, men hon längtade att få evangeliskt arbete igen.

Fru Hope var mycket intresserad i vår skola och kom två gånger i veckan för att hjälpa oss i arbetet. Den kristliga kärlek, som vi blivit bevisade av medarbetare i Port Said, har varit en stor glädje för oss. Strax före jul blevo herr och fru Hope kallade att förestå bibelsällskapets mission i Persien, och vi blevo då tillfrågade, om vi ville taga Faraha. På det sättet förde Herren till oss denna mycket behövlige hjälparinna. Faraha besöker nu en stor mängd kvinnor varje månad, och genom skolan äro hundratals hjärtan och dörrar öppna för henne. I ett hus, där hon hade läst bibeln för några kvinnor, var det en ung hustru, som bad henne följa sig till ett inre rum, där hennes lille son låg sjuk. Hon sade till Faraha: »Min son är mycket sjuk, vill du bedja för honom, jag tror, att Gud hör dig.» Fara-

ha bad, och nästa dag fingo vi bud, att barnet var bättre. Några dagar senare, då Faraha gick att besöka dem, lade modern sin son på Farahas knä och sade: »Här är *din* son, se, han är fullkomligt helad.»

På fredagarne, då kvinnorna sitta och gråta på sina döda släktingars gravar, har Faraha dyrbara tillfällen att samla dem i grupper och läsa för dem.

Betydelsen av skolan är mångfaldig. Det finns intet medel mera kraftigt att skapa en ny generation och skaka islams grundvalar, än att dessa unga själar få daglig undervisning och ledas till att läsa bibeln. Det skulle glädja varje läsare att se, med vilket intresse dessa muhammedanska flickor läsa den dyrbara boken. De älska själva boken, och många gånger har jag sett dem omfamna den.

Vi hade en verklig kamp, innan vi fingo full frihet att läsa bibeln med flickorna, och flera av dem blevo tagna från skolan för evangeliets skull. Två kusiner stredo en hel vecka med sina föräldrar för att få stanna kvar i skolan. En dag kom en av flickornas äldre bror, en ung student, till skolan för att säga oss, att om vi ej kunde göra ett undantag och sluta upp bibelläsningen med hans släktingar, så måste de lämna skolan. Den unge mannen kom in, just som vi skulle läsa vårt kapitel efter middagen, och vi bjödo honom sitta ned vid bordet och gävo honom en bibel och en sångbok. Han blev så djupt rörd av Guds ord, bönen och sången, att han hade den största möda att framföra sitt ärende. Vi voro mycket ledsna över att flickorna måste lämna skolan, men något undantag kunde vi icke göra. När flickorna togo sina böcker och började säga farväl till sina kamrater, brusto de alla ut i gråt och följde kusinerna ut på gatan. Det var som en begraving. Två kamrater följde dem hem och bådo föräldrarna låta dem komma tillbaka till skolan. Nästa morgon kommo kusinerna med bud från sina mödrar,

att vi skulle komma till dem. Vi gingo åstad med gott hopp, men blevo mycket förvånade, då kvinnorna mottogo oss med en storm av förebråelser: »Vi vore icke goda, skolan vore icke god, vi förslösade flickornas tid med att lära dem sådana onyttiga ting som evangelium etc.» Då de hade utgjutit sina hjärtan, svarade vi, att de ej hade rättighet att döma i vad de ej kände, men om de ville tillåta oss att läsa evangelium för dem, ville vi göra det. Ja, de önskade alla att höra, och medan vi läste, utropade de: »Men detta är ju allt gott, det är sant! I kunnen undervisa flickorna allt vad I viljen i skolan, men låten dem icke föra med sig boken hem.» Vi kommo överens därom och tackade Gud för segern så långt. Men vi önskade full frihet för flickorna att taga hem sina biblar, och Gud öppnade dörren för sitt ord på ett oväntat sätt. Okända vänner i England sände sju biblar till vår skola genom Brittiska och Utländska Bibelsällskapet. Det märkvärdiga var, att vi just då hade sju flickor, som kunde läsa (den åttonde hade lämnat skolan). Vi gjorde utdelningen av dessa biblar till en högtidsstund, flickorna voro rörda och mycket lyckliga över sina presenter. På e. m. önskade alla taga sina biblar med sig hem för att visa dem för sina föräldrar, men vi måste förbjuda de två kusinerna att taga sina. Detta var en stor misräkning för dem, och de gingo hem gråtande. Nästa morgon medförde de bud från sina föräldrar, att eftersom biblarna voro en present, kunde de taga hem dem.

Nu se vi ibland flickorna gå på gatan med bibeln under armen, och i somliga hem läses den av deras släktingar.

Vår dagliga bön är, att Herren må utgjuta sin överbevisande Ande över dem, nådens och bönen och kärlekens Ande. Vi se upp till honom, som har all makt i himmelen och på jorden och som förmår att undervisa våra muhammedanska systrar att sjunga Lammets sång. Det är mycket rörande

att höra de kära flickorna sjunga så hjärtligt och se dem böja knä vid våra möten. Vi veta, att somliga av dem

verkligen bedja i sina hjärtan, och vi tro på honom, som har sagt: »Bedjen, och eder skall varda givet.» Matt. 7: 7.

Söndagsskolbarnens avdelning.

Farbror Börrisson berättar.

XIV.

Unga vänner!

Stor vare eder frid!

Vi ha nu vilat länge med berättandet till följd av många göromål. Men Gud har varit god emot oss och givit oss krafter och hälsa för det mesta under hela tiden. Hans namn vare pris!

Nu få vi taga oss tid och gå ut och se på landet med dess byar och folk. Resan tillgår som vanligt med tillhjälp av bärare och vår »enhjuling». Det är nu 17 år, sedan jag uppfann det där åkdonet, och sedan dess ha många kommit i bruk i detta land.

Vi ha i flera år sänt lärare flera dagsresor inåt Franska Kongo i nordväst härifrån. Någon officiell skola ha vi ej kunnat upprätta, emedan fransmännen vilja, att det skall undervisas även i franska i dem. Men nu ha vi fått en yngling, Timoteo Babutidi, som läst lite franska, och nu skola vi gå för att grunda en skola 3 dagsresor bort (90—100 km.) i Kisenga. Vi gå på samma gång för att förkunna evangelium i byarna samt för att hälsa på de vita statsmännen och underhandla med dem om vår fortsatta verksamhet. Vi gå därför en del krokvägar och behöva många dagar för resan.

Första natten stanna vi i Kimiangi och få taga bostad i en liten gräshydd. I denna by ha vi haft flera församlingsmedlemmar, men de äro f. n. avfallingar med undantag av en. Vi bevisades stor vänlighet både av dem och det övriga folket. Det är mycket bedrövligt med dem, som lämna sin Frälsare, ty de ha ingen glädje i Gud och kunna

ej få nöjaktig tillfredsställelse i synden. Även då de sänka sig som mest däri, gråter själen av hunger efter rättfärdighet. Det kunde dessa förvillade barn också säga mig. Under mötet på kvällen kändes Herrens Ande mycket nära. Dock ville ingen besluta sig för att stå upp igen, trots böner och förmaningar. »Vi vilja stå upp,» sade de »men icke nu. Bara en av oss är bunden vid månggifte, men vi andra ha annat, som binder. Må Gud förbarma sig över oss och giva oss nåd till sinnesändring igen.» Det är svårt att komma över »de obotfärdigas förhinder» även för detta folk.

Vi fortsätta färden, men nu skall ni få se: backe upp och backe ner — då man går uppför, är det, som om man ville tro, att det aldrig slutade, och då man går ner, som om man aldrig skulle hinna till den porlande bäcken eller floden nere i den trånga dalen. Men genom mycken uthållighet och kraftiga svettbad går det. Även bland dessa väldiga höjder bo människor, som behöva höra evangelium. Och stigen är nu nyhackad och rensad från det långa gräset till 3 à 4 meters bredd, därför att folket hört, att vi skulle komma. Vi ha tidtals haft lärare i dessa trakter, och folket samlas gärna i vilken by, vi än komma, för att lyssna och bedja. De visa även gästvänlighet mot både mig och bärarna.

Andra natten sovo vi i en by, som heter Kungu. Där var det bara sorg. Vi hade förut erbjudit folket här lärare för att upprätta skola. Då ville de ej. Nu hade många dött, och fransmännen

lågo över dem jämt för skatten. Varje man och kvinna och halvväxt gosse och flicka måste betala 5 francs (kr. 3:60) i skatt. Och detta stackars folk förstår sig ju så dåligt på att skaffa pengar. Så hade de kommit på den idén att uppgiva somliga som döda, fast de levde. Men det blev upptäckt, och nu skulle de få betala för de döda ock. De behöva lära sig sången: »Tala alltid sant». Jag har översatt den åt dem. Nu lyssnade de gärna och ville ock ha skola, men byn hade smält i hop och skingrats, så att det lämpar sig ej. O, att ej känna sin besöksetid!

Vi fortsätta. I en by hölls rättegång, och rätt mycket folk hade kommit tillsammans. Då de ej kunde komma överens, ville de, att jag skulle avgöra tvisten. »Nå, hur är det då?»

»Jo», sade en medelålders man, »som yngling kom jag till en viss by och vart gift med en av hövdingens flickor. Vi ha nu tre barn. Under tiden har nämnde hövding dött och hövdingdömet övergått till en hans släkting. Denne vill nu taga min hustru, fastän han har flera förut. Annars vill han, att jag skall vara hans slav.»

»Ja», sade en försupen gubbe med skrovlig röst och stygt utseende, »han har fått gifta sig med den flickan för ett mycket för billigt pris. Och henne vill jag ha. Barnen äro bara slavbarn, dem vill jag förvandla i pengar. Vill han ha dem, så får han lösa dem, eller ock får han ge sig själv åt mig. De äro mina.»

Många sökte att förklara detta såsom rätt och togo parti för den ene eller andre.

»Var är kvinnan?»

»Hon är i en by längre fram, om du fortsätter vägen, ty hon är rädd.»

»Var äro barnen?»

»De äro med henne utom den äldste, som är här.»

Och bredvid fadern ställde sig en rar, spenslig gosse på omkring 12 år.

Han skälvde i hela kroppen. Nu skulle hans öde avgöras.

»Vem tycker du mest om, din far eller hövdingen?» Rösten svek honom, men han tryckte sin skälvande kropp så hårt intill fadern, som han kunde.

»Vem tycker din mor mest om, din far eller hövdingen?» frågade jag. Han bara tittade, än på mig och än på sin far. Och då hövdingen närmade sig, sjönk han ihop och kröp bakom fadern.

»Hör upp nu då! Den avlidne hövdingen, kunde han ej reda affärer?»

»Jo då, han var en stor advokat.»

»Hade han ej klarat deras giftermål?»

»Jo — nej — jo — nej — jo — nej.»

»Var det ej med hans vilja, att ni fått så många barn?»

»Jo, jo, naturligtvis.»

»Hören då detta, I med döda öron! Man och hustru höra ihop, tills döden skiljer dem åt. Detta är lag av både Gud och människor.»

»Och vidare. Föräldrarna äro fria och få bo och bygga, var de vilja, då de betala sin skatt, och barnen äro deras, höra slakten till och kunna icke säljas. Du fader, vårda väl dina barn och din hustru.»

Därvid fick det förbliva. Fadern och gossen och ett stort sällskap följde med oss till nästa by under många glädjetryck. Där skulle vi övernatta, och där presenterade mannen sin hustru. Jag frågade henne: »Är du nöjd med domen?»

»Ja», sade hon, »ända till döden». Och hon såg så rart på sin man och sina barn, som det är möjligt för en kongomamma att kunna se. Och tolvåringen kom och gav mig en gåva.

Men nu få vi vila oss lite och sända hjärtliga hälsningar till alla våra kära vänner från tant och farbror

Elin och C. N. Börrisson.

Kinkenge 1 okt. 1913, S. M., Boma, Congo Belge.

När och fjärran.

En debatt om missionen.

För några år sedan höll missionär Joh. Johnsson ett föredrag i Kristiania studentförening. Det rörde sig om hednamissionens kulturella betydelse. Efteråt utspann sig en väldig debatt om missionens berättigande.

Först stod en dam upp och sade: »Det är sorgligt, att vi i vårt fattiga land skola odsla så med pengarna. Pengarna borde användas härhemma. Det är icke rätt att taga brödet från barnen och giva åt hundarna!»

Därefter uppträdde en känd läkare, som sade: »Låt oss läkare få dessa 700,000 kronor, och vi skola därför upprätta vårdanstalter för drinkare och bygga lungotsanatorier. Tänk, vilken nöd vi då skulle avhjälpa! De kristna borde bruka sina pengar till något bättre. Det är ju ren dårskap att odsla bort pengarna på hednamissionen.»

Då begärde en advokat ordet. »Det är», sade han, »en synnerligen fatal uppgift fritänkarna åtagit sig, då de göra sig till förmyndare för de kristna och bestämma, huru de skola använda sina pengar.

Jag tänker, att om jag gick till en fritänkare, som brukade giva en mängd pengar till olika sociala sällskap, och sade: 'Du får icke använda dina pengar på det sättet, giv dem till doktorn, så att han kan bygga lungotsanatorier!' — jag tänker, att han skulle svara: 'Jag använder mina pengar, som jag vill, vad angår det dig!'

Det nämndes, att dessa pengar gå ut ur landet, och att det är hela 700,000 kr. Men vi bruka 40 miljoner om året till rusdrycker och 5 miljoner till tobak. Det är också pengar, som gå ut ur landet.

Herr doktor, ni kan få en av de 40 miljonerna till hospital, ja, gärna en av de 5 också, ty vi behöva icke röka fullt så många pipor om dagen, — ja, ni kan gärna taga alla dessa

miljoner för att hejda bröstsjukdomar och annan farsot; men de stackars 700,000 kronorna, dem skola vi ha till hedningarne. Och tänk vilken skillnad — dessa pengar gå ut för att göra livet något ljusare för några av jordens styvbarn — men alla miljonerna till brännvin och tobak, vart taga de vägen? De gå till rika utländska grossörer.

Kan en fattig man avsätta litet pengar till något, som bringar honom ljus och glädje i hans tillvaro, så böra vi icke tadla honom därför. Kan han göra sitt själsliv rikare och få känslan av, att han gör något gott, när han giver till missionen, så låt honom vara i fred, när han frambär sin gåva!»

Ur »*Missionsblad*».

Belgien och Belgiska Kongo

stå hädanefter i förbindelse med varandra medelst trådlös telegraf mellan Laeken och Boma.

En kvinnokonferens i Kina

är ett slående bevis på den hastiga utvecklingen i den nya republiken. Representanter från 4 av Kinas provinser voro närvarande, och många hade färdats i skottkärria eller till fots ända till 60 mil. Ledarna voro kineser, och kvinnor talade utan tvekan med stor vältalighet och andekraft. Miss Ho, en ung kinesiska, ännu ej 20 år, talade till en åhörarskara av män och kvinnor om »kvinnans plikt till den nya republiken». Många brännande ämnen diskuterades såsom:

Jämlikhet mellan man och hustru, mellan son och dotter.

Plikten att sända de kinesiska flickorna i skola.

Kvinnans plikt och makt i bönen. Renlighet och ordning i hemmet.

Barnens helgande åt Herren.

Undvikande av skvaller och tomt tal. Ingående av äktenskap.